

De huisbewoonsters van Drift 19

1931 - 1941 en 1945 - 1965

LOEK CASPERS

De auteur woonde van 1950 - 1957 en in 1962 in het clubgebouw van de Utrechtse Vrouwelijke Studenten Vereniging, Drift 19. Eerder verscheen van haar: Langbroek in de Tweede Wereldoorlog

(1989), Luizen in de Pels, Verzet op de Utrechtse Heuvelrug (1991), het in Londen uitgegeven To save a life (1995) en De geschiedenis van de Nationale Federatieve Raad / Voormalig Verzet Nederland (1999).

door Loek Caspers

*Uitgave ter gelegenheid van de reünie van oud-huisbewoonsters
op 20 november 1999 in het Clubgebouw van de 100-jarige
Utrechtse Vrouwelijke Studenten Vereniging.*

***De huisbewoonsters van Drift 19
1931 - 1941 en 1945 - 1965***

door Loek Caspers

***Uitgave ter gelegenheid van de reünie van oud-huisbewoonsters
op 20 november 1999 in het Clubgebouw van de 100-jarige
Utrechtse Vrouwelijke Studenten Vereniging.***

Inhoudsopgave

Woord vooraf	5
Wonen op de Club	7
Slotbeschouwing	34
Lijst van oud-huisbewoonsters	36
Geraadpleegde bronnen	39
Verantwoording van de foto's	39

CIP-gegevens
Caspers, Loek
De huisbewoonsters van Drift 19
Uitgave ter gelegenheid van de reünie van oud-huisbewoonsters
ISBN 90-9013838-2
trefwoorden: cultuurgeschiedenis, Utrechtse Vrouwelijke Studenten Vereniging

© 2000 drs. N.C.Caspers
Ontwerp en lay-out : Studio Molnár, Wormer
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

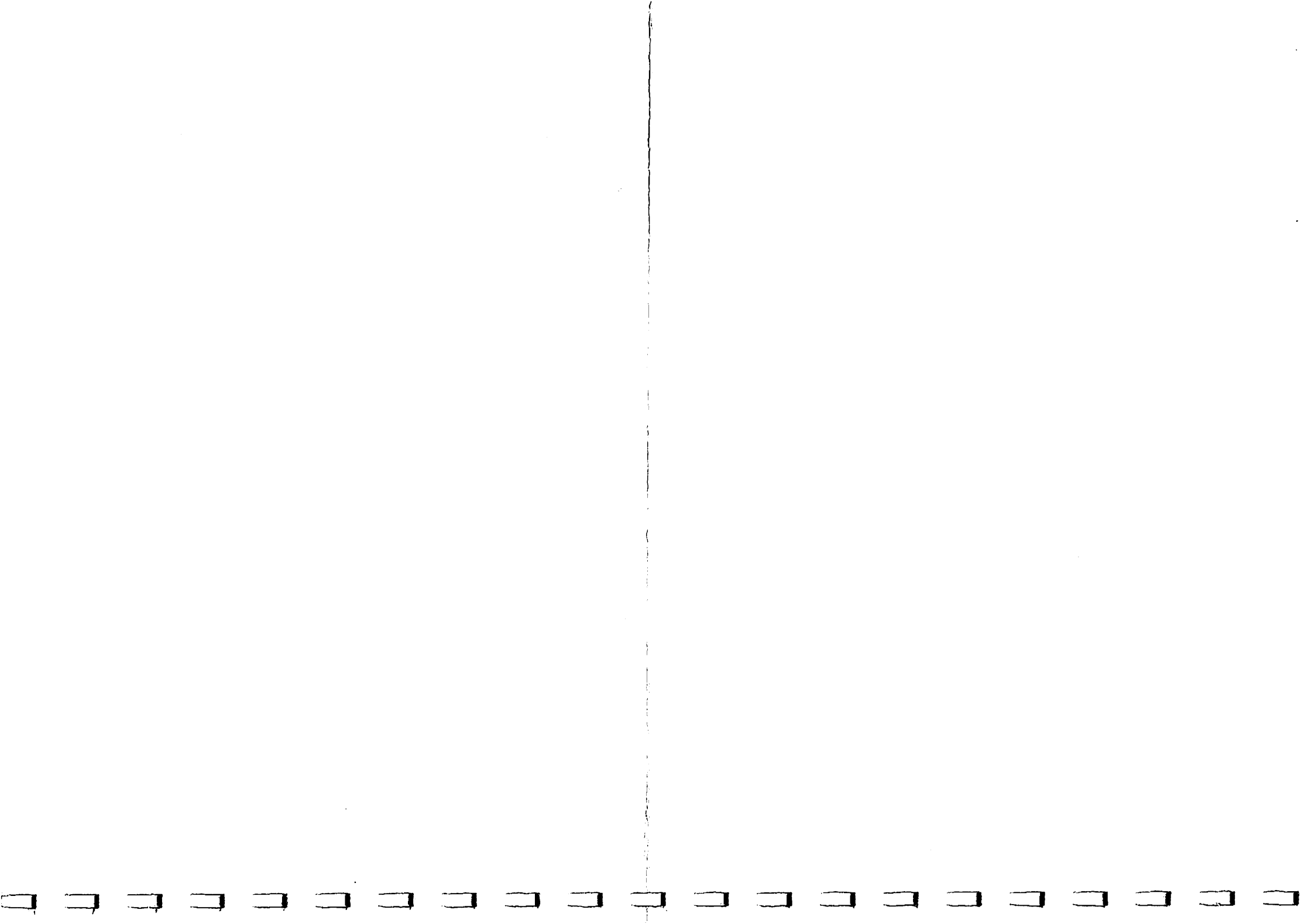
Woord vooraf

Op het lustrum ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan van de UVSV zag een groep oud-huisbewoonsters elkaar weer na lange tijd. Het idee werd geboren om nog eens met de oud-huisbewoonsters bij elkaar te komen. Deze reünie vond plaats in ons Clubgebouw op 20 november 1999. Het was een groot succes. Er hadden zich vijftig deelnemers opgegeven, maar helaas moesten enkelen van hen op het laatste moment afhaken. Uiteindelijk waren zesentwintig oud-huisbewoonsters naar hun tweede pa en moe gekomen. Er werden natuurlijk veel herinneringen opgehaald. Allen vonden het jammer dat er in het jubileumboek van de Club nauwelijks over de huisbewoonsters werd gesproken, terwijl er in twee periodes van in totaal dertig jaar toch meer dan honderd UVSV'sters op de Club hadden gewoond.

Besloten werd om een brochure te maken, zodat de lotgevallen van deze groep UVSV'sters niet verloren zouden gaan.

In deze brochure staat een lijst van oud-huisbewoonsters. Voorzover betrokkenen niet meer geraadpleegd konden worden, zijn de gegevens uit de almanakken gehaald.

Wonen op de Club

De Club werd ingewijd op 24 november 1930. In het jaarverslag van 1930 staat: 'De 24ste November zal zich in de annalen steeds onderscheiden als één der gedenkwaardigste dagen in de U.V.S.V. geschiedenis, n.l. de dag waarop het nieuwe Clubgebouw Drift 19 feestelijk werd ingewijd.

Praeses der U.V.S.V. sprak een kort afscheidswoord tot de schare, die zich des morgens om elf uur in de ontredderde hal van Achter St. Pieter verzameld had. Daarna trok men in optocht naar de nieuwe woning, waar de Inrichtingscommissie de stoet opwachtte en Praeses de huissleutel overhandigde.

Toen allen binnen waren, hield Praeses een rede en verklaarde het Clubgebouw voor geopend.'

Verder staat er: 'Moge dit nieuwe huis volkomen aan het doel beantwoorden; de U.V.S.V. de gelegenheid geven haar volle wasdom te ontwikkelen en te worden tot hetgeen zij moet wezen: een centrum van het Utrechtsch meisjesstudentenleven!'

Aan het eind van dit verslag schreef de ab actis: 'Ik zou nog met nadruk willen wijzen op de plicht, die meer dan ooit op ieder Clublid in het bijzonder rust, om de U.V.S.V. te maken, tot een vereniging die waard is het prachtige nieuwe Clubgebouw het hare te kunnen noemen en die al het vertrouwen en de sympathie, die de buitenwereld heeft getoond, ten volle verdient!'

In het jaarverslag van 1931 schreef de HC (Huishoudelijke Commissie): 'In het nieuwe huis werd een bad aangeschaft, wat in een lang gevoelde behoefte voorzag. Er wordt dan ook door vele leden een dankbaar gebruik van gemaakt. De Clubkamers zijn gedurende het gehele jaar verhuurd geweest, en van de logeerkamers werd geregeld gebruik gemaakt.'

In de almanak van 1933 schreef de HC: 'De Clubkamers waren dit jaar weer onafgebroken verhuurd en er zijn reeds aanvragen voor de toekomst. Dit stemt tot tevredenheid.'

Truus Kromsig, die in 1936 op de Club kwam wonen, vertelde dat de kamers op zolder als logeerkamer werden gebruikt. Zij had de erkerkamer en omdat ze die te klein vond om ook in te slapen, had ze op zolder een kamertje als slaapkamer gehuurd. De kamers ter weerszijden van de erkerkamer werden gebruikt als slaapkamer van de beide grote kamers aan de voorkant. Van 1931 - 1936 woonden er maar vier meisjes op de Club. Daarna werd een grote kamer door twee leden bewoond, zodat er vijf huisbewoonsters waren.

Truus Kromsigt vertelde, dat er door de kleine groep en het feit, dat ze allemaal iets anders studeerden onderling niet zo veel contact was.

Mevrouw J. Bruggenwirth-van Dijk werd in 1930 de conciërge van het gebouw. Zij woonde met man en dochter lmy in twee grote kamers beneden achter de toenmalige eetkamer. Hun kamers liepen als het ware uit in de tuin. Op de zolderverdieping had de familie Bruggenwirth drie slaapkamers aan de achterkant. Ook was er in de periode dat er een inwonende dienstbode was op zolder een kamertje voor de dienstbode.

Op 5 juli 1941 werd het gebouw met inventaris door de Duitsers gevorderd en kwam er een eind aan het wonen op de Club. Marietje van Schaick, die toen op de Club woonde, vertelde dat ze behalve de verhuizing van haar eigen spullen meegeholpen had om ook zoveel mogelijk eigendommen van de UVSV in veiligheid te brengen. Er werd steeds een waardevol voorwerp dat op de door de Duitsers gemaakte inventarislijst stond, vervangen door een waardeloos voorwerp, zodat de inventaris klopte met de lijst.

Op 28 augustus 1945 kreeg de UVSV het clubgebouw terug. Gelukkig bleek het toen ook weer mogelijk om op de Club te wonen. Aan de voorkant waren op zolder zes kleine kamertjes, cellen genoemd. Ze waren echt heel klein. In 1953 stond in de almanak:

Op Clubkamertjes:

Je moest bepaald plat op je buik gaan liggen, om jezelf en de wastafel eens eventjes niet te zien. Carmiggelt

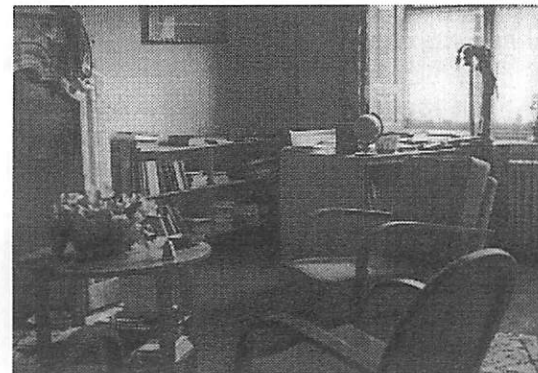
Het kleinste kamertje had een glazen 'dakpan', die als steekraampje open kon. Er was plaats voor een opklapbed en een tafeltje. Als het bed omhoog stond, kon er nog een stoel bij. Om te gaan slapen, moest de stoel de kamer uit. Er was een fonteintje met koud water en er liep een buis van de stadsverwarming Pegus door. Voor de verwarming moest in de winter f 1 per maand betaald worden. De grotere cellen hadden een ingebouwde kast, de kleine cellen hadden geen kast, maar op zolder was een houten rek al dan niet met een gordijn ervoor, waar kleren opgehangen konden worden. Ook andere eigendommen werden daar opgeborgen. Zelf had ik voor de wastafel een ombouw in elkaar getimmerd, met een gordijn erover en er omheen gedrapeerd, zodat de wastafel gecamoufleerd werd. Bovendien was er daardoor een meubelstuk bij en kon er overdag iets opgezet worden. Hanneke Wentink kwam in 1949 op de Club wonen. Zij had eerst een kast uit een uitdragerij in gebruik, maar verving die later heel luxueus door een oude kast uit een erfenis. Gestolen werd er in die

tijd niet; kamers gingen nooit op slot. Dat zou ook erg lastig geweest zijn, want er werd veel geleend. Als het geleende teruggebracht werd, moest men de kamer van de eigenares inkunnen. Annemie Stheeman schonk dan ook rustig thee uit een antiek zilveren theepotje in drie lange lijzen als ze Hanneke Wentink en een vriendin op bezoek kreeg.

De huur van de kleinste cel was in 1948 f 14 per maand. De huur van de grotere cel was in die periode f 17 in de zomer met een gulden voor de verwarming erbij in de winter. Als men een maand lang wegbleef, werd de huur met f 2.50 verminderd. In augustus werd de Club drie weken gesloten, want dan ging de familie Bruggenwirth met vakantie. De huur was in die maand f 8.75.

Als het erg koud was, gaf de verwarmingsbuis niet voldoende warmte af. Er werden dan elektrische kacheltjes gebruikt, maar daar was het elektriciteitsnet niet op berekend. Er sloegen dan ook vaak stoppen door. Pita Meijer, die van 1948 - 1950 op de Club woonde, loste dit probleem op doordat ze van haar vader een automatische stop kreeg. In een ogenblik deed het kacheltje het dan weer.

Op de zolder was toen nog geen WC en dat was wel eens lastig bij ziekte. In de badkamer was koud water gratis, maar moest voor een warm bad betaald worden. Er hing een intekenlijst, zodat je van tevoren de badkamer kon reserveren.

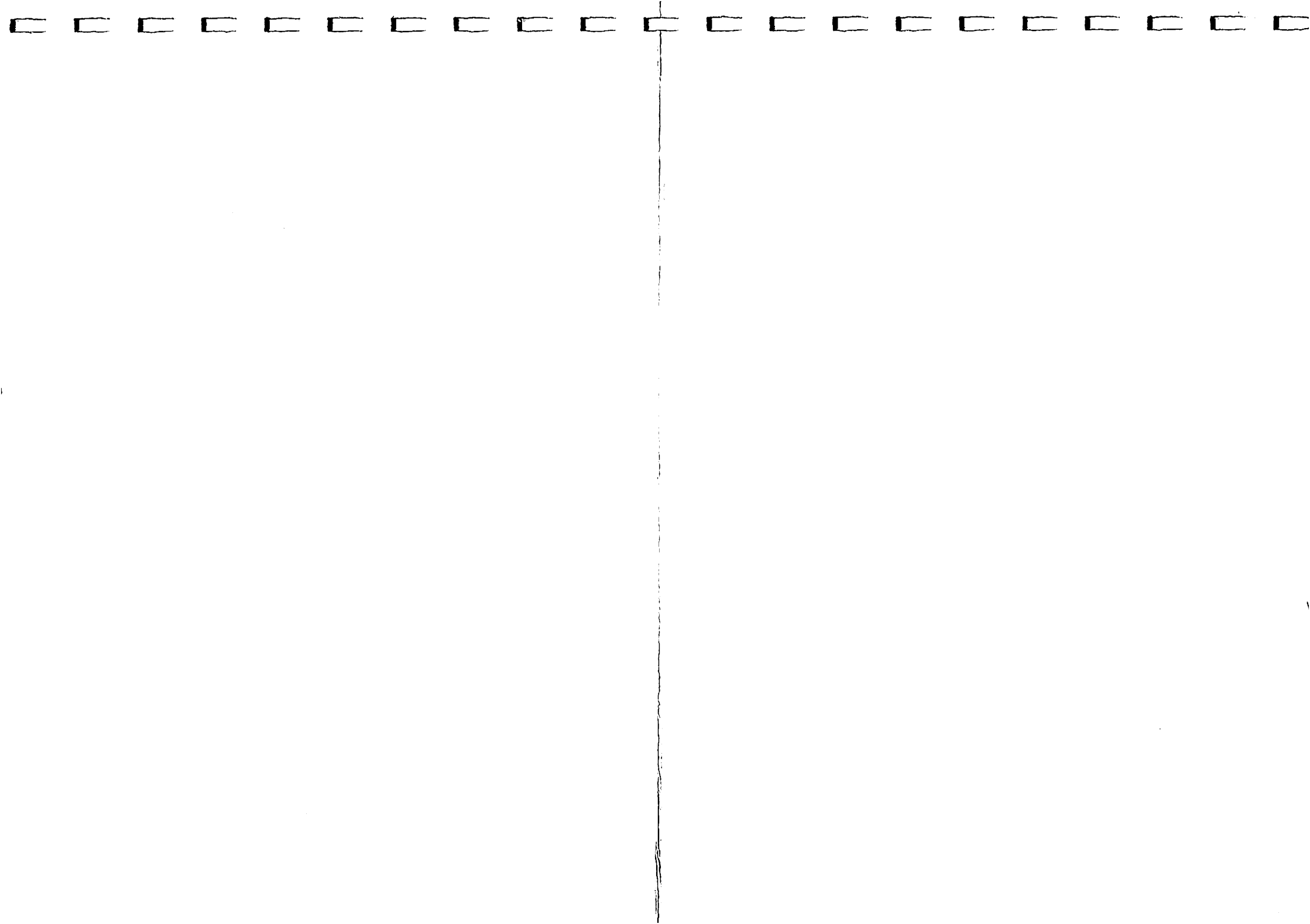

Kamer van To de Muinck Keizer op de 1e etage.

Het huis had een opschuifstelsel. Als er iemand wegging, had de langst in huis zijnde bewoonster het recht om op die kamer te komen.

Op de eerste verdieping werd niet zoveel verhuisd, want daar waren mooie, grote kamers. Op zolder was er groot verschil in de kamers. Je kon begin-

nen met een kamer met een steekraampje, dus toch iets licht en dan gaan naar een kamer met een halve dakkapel, dus veel meer licht. Uiteindelijk kwam er dan misschien nog een kamer met een hele dakkapel vrij. Deze was even groot als die met de halve dakkapel, maar had veel meer licht. Dat was op zolder het hoogst bereikbare en daar bleef men meestal. Er werd dan ook nogal eens verhuisd. Daarbij hielp iedereen. Je schafte een pak 'Vloeiba' aan, poeder dat gemengd werd

met water. Dan kreeg je een muurverf die eruit zag als behang en ook nog voor het plafond gebruikt kon worden. Dat laatste was zwaar werk voor armen en schouders en leverde een stijve nek en spierpijn op, maar het was goedkoop en de cel zag er na de behandeling weer fris uit.

Er was een soort ballotage. Als iemand op de Club wilde komen wonen, moesten de reeds aanwezige huisbewoonsters accoord gaan. De kamers waren erg gewild, wat in 1951 verwoord werd in de varia-rubriek:

Op zolderkamers op de Club:

Het veroveren van woonruimte is tegenwoordig zoiets als een stoelendans, maar dan zonder muziek. U.N.: Vrouwenrubriek

Het bestuur kon overigens ook in bepaalde gevallen zonder overleg met de huisbewoonsters aan iemand een cel of kamer verhuren.

Kort na de bevrijding was het treinverkeer nog niet op gang. Auto's waren er nauwelijks en het was al moeilijk om een fiets te kopen. Op zolder lagen enkele matrassen, zodat Clubleden die niet meer naar huis konden daar de nacht konden doorbrengen. Ook werd de klein-ste cel wel voor noodopvang gebruikt. Aan deze noodopvang had Jacqueline Roodenburg haar verblijf op de Club te danken. Zij schreef: 'Vlak na de oorlog in 1945 ben ik eigenlijk door een toeval op zo'n piepklein zolderkamertje terechtgekomen en heb daar met plezier een aantal jaren gewoond. Als Clublid was ik wel wat obscuur, want om de verloren oorlogsjaren in te halen moest ik heel hard werken en had als geneeskundestudente weinig tijd overdag.

De Club is voor mij met recht een toevluchtsoord geweest. Toen ik in 1945 in Utrecht terugkwam had een bevriende arts mij zijn oude studentenkamer aangeboden. Vol verwachting ging ik daar met mijn koffertje naar toe. Het leek allemaal prima: een mooie vierkante kamer op de zon, eenvoudig maar netjes gemeubileerd en een mat op de vloer. Een lief oud moedertje als hospita met een zoon die bij haar inwoonde. Daar was best wat van te maken. Ik was moe en ging die avond vroeg naar bed. Heerlijk, maar na vijf minuten kreeg ik jeuk en dat werd steeds erger. Muggen? Nee, ik zat opeens onder de vlooiën. De hele nacht ben ik bezig geweest met vangen - de hele kamer zat vol!

De volgende morgen - uitgeput van de jacht - bedacht ik me, dat ik wel eens iets gehoord had van DDT. Ook had ik gezien dat er op het Domplein een Rode Kruispost was van het Canadese leger. DDT was nog niet voor ons verkrijgbaar in de vrije handel, maar wie weet misschien wel bij het leger. Ik erop af en ja hoor ze hadden DDT, maar ik kon het niet meekrijgen, want het moest met een verstuivertje aan-

gebracht worden. Ze waren bereid dat 's middags even te komen doen. Opgelucht ging ik terug naar mijn jachtterrein. Om half vijf zag ik terwijl ik voor het raam stond opeens een grote legertruck met een rood kruis erop de straat binnendenderen. Daar sprongen drie mili-tairen uit met een grote spuit. Ze holden de trap op en vijf minuten later zat mijn hele kamer onder de DDT. Deze vertoning was niet bepaald mijn bedoeling geweest. Het oude moedertje was razend en verdrietig om de schande voor de buurt. Troosten hielp niet. Toen zoonlief om half zeven van zijn werk kwam, was de zaak gauw beke-ken. Een kwartier later stond ik met fiets en koffertje op straat. Eruit gegoid! Waar moest ik naar toe? Ik besloot naar de Club te gaan, dat was mijn toevluchtsoord. Ik vroeg om een slaapplek voor een paar nachten. Die kreeg ik op een piepklein zolderkamertje. Ik ben er een paar jaar gebleven.'

Op Jacqueline was met recht van toepassing het novietenliedje:

'Ga met je lief en leed maar naar de Club toe
naar de Club toe
Ga met je lief en leed maar naar de Club toe,
want de Club dat is je tweede pa en moe.'

De matrassen op zolder waren niet van de beste kwaliteit, maar daar bekommerde niemand zich over. Ze werden ook gebruikt als iemand een logé had. De gast sliep in het bed in de cel en de gastvrouw ging op de zolder liggen. Er was altijd wel ergens een slaapzak te lenen. Mannen konden natuurlijk absoluut niet blijven logeren, want na 11 uur 's avonds mocht er geen man meer in het gebouw zijn. Daar werd zelfs nooit over gediscussieerd. In 1946 woonde Toos Wouters op de Club. Haar verloofde studeerde in Amsterdam. De laatste trein van Utrecht naar Amsterdam vertrok om 23.30 u. Op een avond miste hij net de trein. Geld voor een hotel hadden studenten toen natuurlijk niet. Een poging naar Amsterdam te liften, mislukte. Goede raad was duur. Toos zag kans hem de Club binnen te smokkelen via de tuin en de achterdeur. Het was inmiddels na middernacht en iedereen sliep. Hij kroop in het bed van Toos, terwijl zij de nacht doorbracht op een van de matrassen in de zolderhoek. Het werd een korte nacht, want ze moesten vroeg op omdat het een enorme rel gegeven zou hebben als hij ontdekt was. Gelukkig ging de eerste trein al om 6 uur 's mor-gens, zodat hij heel vroeg weer kon vertrekken.

Toos maakte in haar tijd op de Club een bekeerling. Toen ze haar arm brak en daardoor niet kon schrijven, bood haar buurvrouw Amena Donker, eerstejaars tandheeldkunde, aan om collegedictaten te kopiëren. Toos las dan de stof voor en Amena schreef het op. Ondertussen legde Toos steeds uit waarover het ging en vertelde zo

boeiend over haar vak, dat Amena besloot om te zwaaien naar medicijnen. Toos gaf ons ook wijze raad. Een van haar waarschuwingen ging over sex. Haar advies was: 'Doe het nooit met een jongen die nog niet afgestudeerd is. Als je zwanger wordt en moet trouwen, dan moet hij een baan zoeken om zijn gezin te onderhouden. Dan is niet alleen jouw studie, maar ook de zijne naar de maan.'

Aan het 'herenbezoek om 11 uur 's avonds weg' is nooit iets veranderd. Sonja Grootkerk werd een keer 's nachts om 3 uur door haar vriend thuisgebracht. Ze besloten tot een stiekum glaasje op haar kamer. In het donker, schoenen in de hand slopen ze de trap op. Boven kraakte wat, het licht ging aan en meteen weer uit. Doodse stilte. Ze slopen verder. Ze hoorden heel zacht iets. Geschrokken bleven ze muistil halverwege de trap staan. Daar ontmoetten ze toen Sonja's buurvrouw met partner, die op kousenvoeten de trap afkwamen.

De cellen waren natuurlijk erg gehorig, maar dat was niet zo'n ramp, want TV bestond nog niet en vrijwel niemand had een radio. De gehorigheid had soms ook een voordeel. Lidy Oud, die van 1948 - 1951 op de Club woonde, kreeg een keer behoorlijke buikloop. Ze kwam uit bed en ging in haar cel onderuit. Haar buurvrouw, Amena Donker hoorde de klap en kwam kijken. Amena heeft haar toen geholpen, verschoond en in bed gelegd. Af en toe is ze 's nachts nog eens komen kijken, zodat Lidy rustig kon gaan slapen.

Het was altijd erg gezellig op zolder. Er was meestal wel wat te doen en er was altijd wel iemand thuis als je om een praatje verlegen was. Dat kwam natuurlijk ook omdat er zoveel bewoonsters waren. Zeker was van toepassing de spreuk uit de almanak van 1954:

Op de bovenverdiepingen:

Want deze gewesten hebben weinig land maar veel inwoners.

J. de Jongh

Je liep gemakkelijk bij anderen binnen, want als iemand niet gestoord wilde worden stond dat op de deur. De meesten hadden draaischijven met pictogrammen.

To de Muinck Keizer op de trap te midden van huis- en clubgenoten.

Niet storen kon dan nader worden gepreciseerd in: want ik studeer, want ik heb bezoek, want ik ben met iets bezig. Dit werd altijd gerespecteerd. Hing er: 'Kom me asjeblieft storen, want ik ben aan een saai stuk bezig', dan was er zeker een invitatie om gestoord te worden. Stond er 'ik slaap' dan ging je onder geen enkele voorwaarde naar binnen. Helaas werd wel eens vergeten de draaischijf bij te stellen.

De trap werd vaak door de bewoners van beide etages gebruikt voor het voeren van hele filosofische gesprekken. Helaas had de nieuwe trap na de verbouwing niet meer diezelfde aantrekkingskracht.

Gerda van Schuppen en Mila Oosterhout volgden judolessen. Ze oefenden 's avonds in de bibliotheek in het gooien en vallen. Als er weer eens een spectaculaire handgreep geleerd was, gaven ze een demonstratie. In de almanak van 1953 stond in de variarubriek:

'Op judobeoefening

....en zij lag daar nu als een dot poetskatoen op de grond.

Havank

Kort na de bevrijding was de situatie wat anders. Riek Elzenga schreef, dat er in 1946 vooral ouderejaars op de Club woonden. Ze moesten hard studeren om de door de oorlog verloren jaren in te halen. Er werd dus stevig gevost. Soms leek het op een wedstrijd: wie houdt het het langste vol? En dan opeens om een uur of negen, half tien ging er ergens een deur open, even later nog een, er was gepraat op de gang en tenslotte kreeg iedereen te horen: We zitten vanavond bij... Dat was dan bij een van de bewoonsters van de grote kamers. Bijna iedereen kwam binnen het kwartier - de een met een paar biscuitjes, de ander met een halve reep chocolade, een derde met iets drinkbaars of een vrucht. Het was nog de tijd van voedseldistributie. Er werd dan zo'n drie kwartier stoom afgeblazen en nieuwe energie opgedaan bij dit souper. Tijdens die bijeenkomsten werd intussen de enige eerstejaars, die op de Club woonde, 'opgevoed' en overladen met goede raad. Desondanks bleef zij dapper komen.

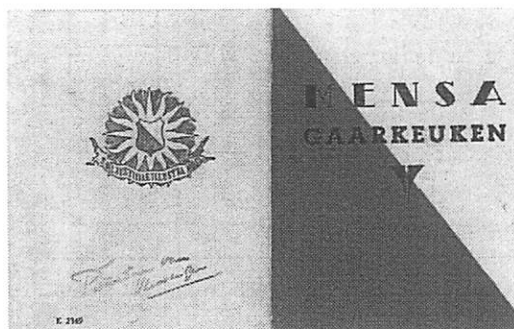
Er werd ook nogal eens bij elkaar gegeten. Er was daarvoor een standaard menu van macaroni met ham. De slager verkocht voor 25 cent per ons hamafval, dus het was een betaalbaar menu. Iets ingewikkelders koken ging niet, want er was alleen maar een elektrisch kookplaatje. Dat was bedoeld om water voor de thee te kunnen koken, maar niemand hield zich aan die restrictie. Hanneke Wentink had last van allergieën. Ze moest daarom zichzelf injecties geven. Het was nog voor de tijd van de wegwerpspuiten. Dit betekende dat spuiten en naalden steeds uitgekookt moesten worden, om steriel te zijn. Ook dit gebeurde op het kookplaatje. Maar Hanneke werd nogal eens weg-

Maand <i>November</i> 1953.			
ONTVANGSTEN		UITGAVEN	
85		1/11	Roosengod 4 60.
		2/11	reis 1 50
		3/11	soepje 0 15.
		3/11	kaas 0 60.
		3/11	melk 0 40.
		3/11	appels 0 25.
		3/11	hagelbl. 0 28.
		3/11	chines. 2 50.
		3/11	biros 0 85
		3/11	bussen 0 24
			11 37
		4/11	huur 15 -
		4/11	Sandpasta. 0 70.
		4/11	melk 0 16
		4/11	brood. 0 20.
		4/11	postzegels 1 -
		4/11	chines. 0 55.
		5/11	mensa. 0 85.
		5/11	Blues + melk 0 60
			3048

Het kasboekje van Jelly van der Oest, november 1953.

geroepen. Dan vergat ze dat de spuiten opstonden met als gevolg een aangebrand pannetje, dat weggegooid moest worden. Voor Hanneke werd dat langzamerhand een financiële ramp.

In die tijd werden er nog boodschappen aan huis bezorgd. Als je iets nodig had, legde je voor je naar college ging je boodschappenboekjes in de vensterbank in de hal. Bij thuiskomst kon je het bestelde mee naar je kamer nemen. Eens in de maand gaf je aan mevrouw Bruggenwirth het geld voor bakker, melkboer en slager, zodat zij hen kon betalen. Vuile vaat was geen probleem. Er was op zolder geen warmwaterkraan, dus de vuile afwas werd 's avonds op de daarvoor bestemde plaats gedeponeerd en die kwam de volgende dag weer schoon terug. Amena Donker had zich gespecialiseerd in heerlijke schuimomeletten, wat

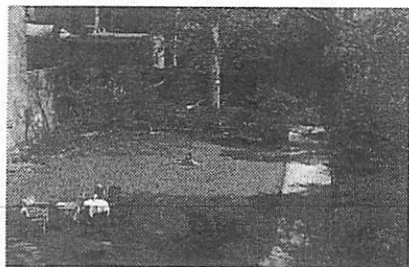

vooral aan de lunch iets feestelijks gaf. Het was moeilijk om dan 's mid-dags weer naar college te gaan. De wat ingewikkelder maaltijden werden op de Club of op de mensa genoten. Op de mensa ontmoet-te je manvolk en dat gaf weer een andere dimensie aan het bestaan.

In 1946 kostte een kopje thee 3 cent en thee met koekje 5 cent. In 1948 kostte op de Mensa een maaltijd van soep, groente en aardap-pelen 60 cent; met vlees en toetje was dat 85 cent. In plaats van een toetje mocht koffie genomen worden. Een paar jaar later was de prijs van de volledige maaltijd gestegen naar 90 cent. De prijzen van de eettafel op de Club, waar lmy Bruggenwirth in 1948 als kookster was aangesteld, waren ongeveer hetzelfde. In 1950 besloot de HC met dienststers de eettafel populairder te maken. Het was een groot succes. Aanvankelijk waren het voornamelijk eerstejaars, maar doordat de dienststers evenals de afwassers na afloop gratis mochten eten, waren de intekenlijsten altijd vol. Wilde je echt iemand tracteren op een keer uit eten gaan, dan kostte de goedkoopste Chinees in de Kalverstraat in Wijk C f 1 per maaltijd. Als je daar kwam, was het altijd weer een verrassing om te zien welke UVSV'sters en Corpsleden er ook waren.

Op de eerste etage was veel meer lawaai dan op zolder. Je hoorde uiteraard de Clubleden en op sommige kamers het open en dichtslaan van de voordeur. Lidy Oud dacht erop vooruit te gaan toen ze kon ver-huizen naar de kamer boven de voordeur met uitzicht op het Jans-kerkhof. Helaas hoorde ze zoveel lawaai dat er van studeren niets meer kwam. Het bestuur had toen op zolder aan de tuinkant een kamer met dakkapel, die gebruikt werd als vergader- en opslagruim-te. Ze heeft toen voorgesteld te ruilen: het bestuur de voorkamer boven de ingang en zij hun rustige zolderkamer achter. Dat lukte gelukkig. Er was op die zolderkamer geen wastafel, maar ze redde zich met een emmer water uit de spoelbak met kraan op de zolder-ruimte en een lampetkan met kom op een tafeltje in haar kamer. Het vuile water dumpte ze in de spoelbak. Het was wel primitief, maar dat vond ze geen bezwaar, want ze kon zich nu rustig met haar afstude-ren bezig houden. Toen er aan de voorkant een cel vrij kwam, kwam ze op haar oude stekje terug en kon weer bij mooi weer in het open raam zitten. Dan zag je nog net een stukje Domkerk. Lidy beschouw-de dat als een middel ter voorkoming van claustrofobie. Echt in de goot zitten durfde ze niet, maar wel met de benen erin. Ze bleef in deze cel tot ze afgestudeerd was.

De Club had in de theekamer een vleugel en in de periode 1949 - 1951 waren er twee pianistes in huis: Lidy Oud en Ans Splinter. Het was heerlijk om naar hen te luisteren. Ze studeerden de Suite Dolly voor quatre-mains van Gabriël Fauré in en voerden deze op een Clubavond

De tuin in 1949.

Zittend in de stoel Reinou Carstens, daarnaast Janna Middendorp, mei 1950.

Van links naar rechts: Catrien Lokker, Lidy Oud, Geerte de Vries, mei 1950.

Zittend in de stoel Kieks Bijleveld. Staand Gwen Waller; 1957.

Ada van Leeuwen 1950.

uit. Het was een groot succes. Enkele jaren later was het Gerda van Schuppen, die de huisbewoonsters op muziek tracteerde. Toen Gerda en ik onze co-schappen deden, moesten we op zaterdag werken. We waren in het weekend dan vaak de enige bewoonsters, die thuis waren. 's Avonds kon ik heerlijk opgekruld in een stoel in de theekamer eindeloos naar haar luisteren.

In de vacantiетijd was het meestal erg stil op de Club. De almanak van 1954 gaf hiervan een juist beeld:

Op Drift 19 tijdens de vakantie:

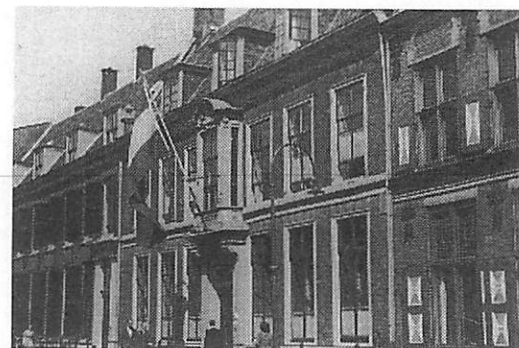
Het leek of zelfs de wanden geruisloos geworden waren en de vloer en de tafels, alsof de stilte alles in het gebouw overspoeld had.

W. Saroyan, de menselijke comedie

De tuin was dan ook helemaal voor de huisbewoonsters. Het was er heerlijk rustig om te studeren.

Een voordeel van de erkerkamer was het mooie uitzicht over het Janskerkhof. Vanuit deze kamer werd ook het dubbeltje voor de orgelman, die elke week langs kwam gegooid. De een kon overigens beter mikken dan de ander. Een nadeel was dat je 's nachts wakker werd van het dichtslaan van de voordeur. De bewoonster van die kamer

moest nogal eens vragen, of het wat zachter kon, maar dat werd al gauw weer vergeten. Een ander nadeel was, dat degene die er woonde de vlag moest uitsteken. Dit was niet eenvoudig, want die vlag was vrij groot. Freddy Meijwes, die er in 1958 woonde, liet een keer het touw van de vlag schieten. Dat was een afschuwelijk dilemma. Ze is toen met levensgevaar uit het raam gaan hangen en heeft kans gezien om met een vishengel het touw weer binnen boord te halen.

Clubgebouw met de rood wit rode vlag.

In 1946 kwam de Lustrum Propaganda Commissie van de USC in verband met hun komende lustrum de feestwijzer van het Corps aanbieden. Ank Adriani en To de Muinck Keizer vertelden dat ze deze dag niet snel zouden vergeten. De commissie kwam met een kameel, die helaas geen zindelijkheidstraining had gehad. Het beest deponeerde zijn uitwerpselen in de hal van onze Club. De heren waren in stijl gekleed met een tulband om het hoofd. Het bestuur reageerde heel adequaat en bood hen kussens om op te zitten aan. Geserveerd werd sterke koffie, wat gezien hetgeen ze al gedronken hadden, geen overbodige luxe was. Bij het vertrek zei de ruiter tegen onze praeses: 'Mevrouw de presidente, mijn rijdier heeft iets achtergelaten.'

In 1947 braken de groenen van het USC tijdens de groentijd in. Enkele obscure Corpsleden hadden hun verteld, dat het mos was, om dat tijdens de ontgroening te doen. Toen deze groenen onvindbaar waren, werd er naar hen gezocht. Al gauw bleek waar ze zich bevonden. Ze werden snel door enkele Corpsleden uit de Club gehaald. Maar voor het zover was, waren ze al de trap naar boven opgekomen. Ineens hoorde Jacqueline Rodenburg een bewoonster roepen: 'Allemaal je kamer in en de deur op slot draaien.' Zo gebeur-

Jacques Vossenaar met zijn kameel ter gelegenheid van het aanbieden van de lustrumwijzer aan het bestuur.

de. Gelukkig werd er niets vernield, maar het was wel buitengewoon onfatsoenlijk. Het Bestuur nam het hoog op en stuurde een brief op poten naar de Senaat. Om het goed te maken, vormde de studentenweerbearheid ter gelegenheid van de installatie van de novieten op 26 september 1947 een erewacht voor het Clubgebouw. De installatie vond plaats in het Groot Auditorium van de universiteit. Toen het bestuur en de nieuwe eerstejaars na afloop van deze plechtigheid via het Domplein bij de Club arriveerden, stond de erewacht hen daar op te wachten.

's Zomers organiseerde de universiteit cursussen voor buitenlandse studenten. Huisbewoonsters, die dan niet op de Club waren, konden hun kamer tegen een kleine vergoeding afstaan aan zo'n studente. Dit had ook wel eens nadelen. Ik had een keer van de Bridgeclub een asbak met inscriptie en versierd met klaver, ruiten, harten en schoppen cadeau gekregen als dank voor het organiseren van een bridge-drive. Toen ik na een weekend weggeweest te zijn terugkwam, was mijn kamer een bende en er lag een briefje: 'Iemand heeft je asbak gebroken, we hebben de stukken weggegooid'. Ik was erg boos, want er was geen toestemming voor het gebruik van mijn kamer gegeven. Kennelijk was er voor een nacht iemand extra geweest, die onderdak nodig had gehad. Ook Lidy Oud, die als gastvrouw aan het programma van de buitenlanders meedeed, vond na vertrek van een Amerikaanse studente op de kamer van een huisbewoonster een vieze troep met een gigantische hoeveelheid lege coca-colaflessen. Al dat cola drinken, was voor ons nog nieuw.

Een van de voordelen van het wonen op de Club was, dat er bij ziekte altijd hulp was. Toen ik eens tijdens het novitiaat ziek was, kwam er elke dag een noviet vragen, of ze ergens mee helpen kon. Eten van de eettafel werd gebracht en mijn boodschappen werden gedaan. Ik leerde de novieten van dat jaar heel goed kennen.

Soms werden op de Club lezingen gegeven door politieke of andere belangrijke personen. Helaas was hiervoor niet altijd de belangstelling, waarop het bestuur gehoopt had. Op het laatste moment werd dan aan de huisbewoonsters gevraagd om asjeblijft te komen om zo nog een beetje de theekamer te vullen. Je moest dan een goede reden hebben om te weigeren.

We vierden verjaardagen, afstuderen, Sinterklaas en leefden met elkaar mee met verlieven en verlover.

Toen Reina van Heukelom afstudeerde werd er een groot diner gehouden. Eerstejaars Amena Donker, die net in die maand op de Club was komen wonen, viel meteen met haar neus in de boter. Bij het

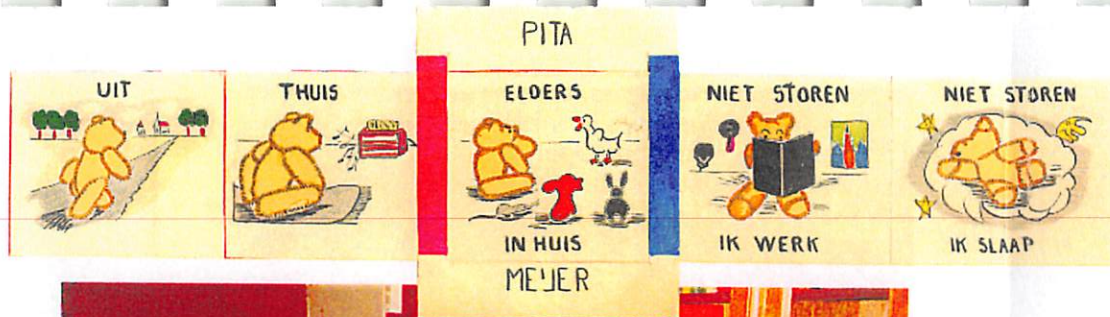
Reünie 1999

De onthulling van het beeldje in de tuin van het Clubgebouw op 20 november 1999.

Na afloop van de onthulling een drankje in de tuin.

Van links naar rechts: Ans Splinter, Pin Dijkman, Kieks Bijleveld.

Van links naar rechts: Hermien Zoethout, Madeline de Brauw, Ina Schlingemann.

Van links naar rechts: Reinou Carstens, Wolly den Tex, Janna Middendorp, Lidy Oud.

Tilie Frenkel (links) in gesprek met Riek Elzenga.

Martijn Lodder (links) en Eveline van Lennep.

Ada van Leeuwen (links) en Jelly van der Oest.

Een meesterlijk diner, afstudeerdiner van Reina van Heukelom voor de huisbewoonsters. Met de wijzers van de klok mee rondom de tafel: Jet Offerhaus, Ank Adriani, Amena Donker, Arda Reinhold, Pita Meijer, Mies Vermaas, To de Muinck Keizer, Mieke Koomans, de jonge Meester, Toos Wouters, Antoinette Top en Catrien Lokker.

afstuderen van Catrien Lokker ging de vlag uit. Toen Ank Adriani afstudeerde merkte ze, dat er om dit te vieren op de WC een uitnodiging voor een feestelijke lunch had gehangen. Zij was de gastvrouw, maar niemand had het vanwege het verrassingselement aan haar verteld. Tijdens de lunch, die op het platte dak genuttigd werd, kreeg Ank een met vereende krachten in elkaar gezet ABC aangeboden.

- A dat is Ank bij ons allen bemind!
- B zijn de boeken die zij thans vurig mint!
- C is ... de goede vrind
- D is dolle dwaasheid die je onder Driftgenoten vindt
- E is de eetlust aan het galgenmaal
- F zijn de fluistervinken aan manieren wat kaal
- G is de gratie waarmee zij zit aan tafel
- H is de hoed, die heeft geen enkele rafel
- I is de inkt, die gul uit onze pennen vloeit
- J is Jan Klaassen, stijf omdat hij niet roeit
- K zijn de katten qq onder de zorg van de H.C.
- L is de lunch ons afscheidsdiner
- M is meenes wanneer we zeggen dat het ons spijt
- N is haar naam die ze zelfs onder schilderijen wil kwijt
- O is de opstand der Drift-horde
- P is het plezier dat Ank had terwijl ze soms lorde
- QQ is de god, waar Ank het laatste jaar voor moest knielen

R is de rust die haar in Rotterdam zal bezielen
 S is het Sticht dat ze nu gaat verlaten
 T is de toekomst waarover ze nu moet gaan praten
 U is de ulevel welke begeleid dergelijke rijm
 V is het vermaak waar we een enkele keer mee bezig zijn
 W is het wetboek dat haar steeds zal vergezellen
 X zijn de X benen van het meisje van Plaisir d'amour*
 IJ is de ijver in het zweetkamertje getoond
 Z is het geZoen die dit alles bekroont

* dit slaat op een plaat in Anks kast.

Afstudeerlunch van Ank Adriani.

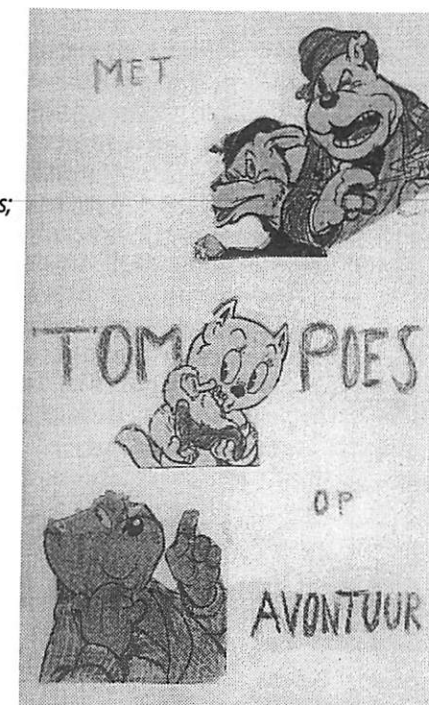
Sinterklaas werd in de jaren vijftig ook uitvoerig gevierd. We trokken de naam van een van de huisbewoonsters en op 5 december werd de viering groots aangepakt met chocolademelk, pepernoten en speculaas. Op de WC hing tevoren een wensenlijst, meestal niet door de betrokkene zelf opgeschreven. Er konden dan ook wat vinnige dingen op staan. Ik was in die tijd verslaafd aan Tom Poes. De NRC gaf toen voor een gering bedrag een studentenabonnement. Op Sinterklaas kreeg ik een boek van Fitroy Maclean over Joego-Slavië. Het boek had een kaft waarop als titel 'Met Tom Poes op avontuur' vermeld was. De rest van het kaft was versierd met Tom Poes plaatjes. Het bijkomende gedicht was van de hand van Gerda van Schuppen.

*Wat is het dat de aard doet draaien,
 Wat is het dat de wind doet waaien?
 En wat beweegt de hoge heren
 In supra-nationale sferen?
 Hoe komt het dat de oermens vond
 Een apelandje al in zijn mond?
 Hoe komt 't atoom zich ooit te splitsen,
 Slaapt een soldaat nog steeds op britsen?
 Waarom is er geen Atax meer,
 Wat is een heer in 't verkeer?
 Hoe staat 't met de conjunctuur,
 Maakt die het leven soms zo duur?*

*Wat brengt Dior ons dit seizoen,
 Wat kan men met een paling doen?
 Waarom moet Utrecht nu pas stemmen,
 Wat is 't dat de melk doet stremmen;
 Hoe raakt de Universiteit
 Het beste haar alumni kwijt?*

*Op dit schier eindeloos gevraag
 Naar al de quaesties van vandaag,
 Dat iedereen wel moet benauwen,
 Omdat men 't nauwelijks bij kan houwen
 Is er voor Loek een panacee;*

*Zij leest, nee spelt de N.R.C.!
 Geen krant in Holland immers kwam er
 Ooit op 't peil der Rotterdammer
 Hij is haar steun en toeverlaat,
 En is hij zoek, dan wordt zij kwaad.
 Ook als zij langer eens van huis was,
 Dan lijkt het alsof er geen krant thuis was;
 Want alles, alles moet bewaard!
 Want als zij d' N.R.C. moet missen,
 Kan zij slechts naar 't gebeuren gissen;
 Dan wordt haar wereldbeeld verstoord,
 En leeft zij nog slechts aarzlend voort.
 Zij weet niet of Elizabeth
 Haar beste been heeft voorgezet,
 Of wel op reis misschien bleef steken...
 Of Frankrijk weer bleef in gebreke,
 Bidault niet naar Den Haag kon reizen
 Maar zijn ontslag bracht ten paleize...
 Mc Carthy, Abe Lenstra, Churchill,
 Staan allen als 't waar in rust stil
 Tot Loek gelezen heeft haar krant
 En weet hoe in 't buitenland
 En hier zich alles heeft gedragen.
 Dan kan de wereld verder jagen.
 De Sint, hij vond het wel eens raar
 Dat om een krant zoveel misbaar
 Gemaakt werd. 't Ephemeer gedoe
 Der wereld is voor hem taboe.
 Gelukkig kwam het hem ter ore
 Dat niet slechts Ike U kan bekoren*

*Maar dat gij aan den Heer van Stand
 Nog meer uw hartje hebt verpand.
 In dit respect o lieve kind
 Is u verwant de ziel van Sint
 Hij wenst u dus nog menig uur
 Vol vreugd met Poes op avontuur!*

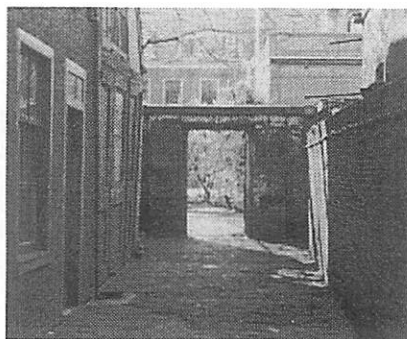
In 1955 besloten we een wijnfeest voor de huisbewoonsters te organiseren. Dit moest uiteraard op een zaterdagavond, want dan waren er geen activiteiten op de Club. We maakten de kelders schoon en hingen lampionnen op. De kelders liepen onder het hele pand door tot aan de Drift, want vroeger werden de kolen nog per schip afgeleverd. Het kolenschip dat over de Drift voer, kon dan zijn vracht direct in de kelder lossen. Het zag er met alle versieringen fantastisch uit. Het was ook heel romantisch om het water zo langs onze feestzaal te zien stromen.

Toen ik dit verhaal tijdens het laatste lustrum aan een vierdejaars UVSV'ster vertelde, vroeg ze: 'Hoe vaak waren jullie dronken?' Ik was stomverbaasd. We hadden plezier zonder dat we grote hoeveelheden alcohol nodig hadden.

Er waren eigenlijk niet zoveel huisregels.

Je mocht vooral niet je sleutel vergeten, want het was vervelend om 's nachts als de Club dicht was iemand wakker te bellen. Bij de trap hing een uit en thuis bord. Je werd geacht dat in de juiste stand te zetten, maar het werd natuurlijk ook vaak vergeten. Bij de telefoon hing een lijst met belsignalen voor het geval er telefoon voor een van de huisbewoonsters was. Je was zelf verantwoordelijk voor het schoonhouden van je kamer. Ook de deur van het fietsenhok moest altijd goed gesloten worden. Dat niet iedereen zich daaraan hield, bewijst een liedje uit het novietentoneel van 1956:

'Huisbewoonsters, laat je raaien
Hou je aan de regels van de Club
en het sluiten van de deur
van het fietsenhok'

De achteringang van de Club 1949.

De achterkant van de Club 1949.

Een strikte regel was er voor herenbezoek. Na 11 uur 's avonds mochten er geen mannen meer op bezoek zijn. Ze mochten ook absoluut niet alleen door het huis lopen. Als er een man op bezoek kwam, moest hij beneden in de hal wachten tot de bewoonster hem naar boven bracht. Moesten ze ergens anders in huis zijn, dan moest de gastvrouw mee en wachten tot hij weer terugkwam. Op de WC hingen alle huishoudelijke mededelingen van de huisbewoonsters. Jongens waren daar wel eens nieuwsgierig naar, maar ook daarheen werden ze begeleid en weer opgewacht.

In de almanak van 1957 stond in de varia rubriek:

Op herenbezoek Drift 19:

Tijdens je aftocht moet je, met die blik in je rug, altijd een beetje oppassen dat je niet van de trap dondert, want dat is helemaal zo'n afgang.

Simon Carmiggelt

Op een keer logeerde een Amerikaanse studente, die voor een internationaal congres in Utrecht was, op de Club. Toen ik 's avonds

thuiskwam, zag ik nog licht in de theekamer. Zij zat daar met een man. Dat kon natuurlijk niet. Mannen in de theekamer, onvoorstelbaar. Ik heb haar even apart genomen en gezegd, dat dat niet mocht. Ze vroeg, waar ze dan met hem het programma voor de volgende dag moest bespreken. Stomverbaasd was ze, toen ze hoorde, dat dat tot 11 uur op haar kamer kon. Op haar Amerikaanse college was het toen verboden, om mannen op je kamer te ontvangen. Veel te gevaarlijk. Er kon van alles gebeuren. Het was nog de tijd van voor de pil en de flowerpower. Zou ze met een man op haar kamer betrappt worden, dan werd ze van de campus gestuurd. Einde carrière. Onze rare Nederlandse gewoontes op dit gebied waren ook niet aan haar uit te leggen.

In 1950 kreeg de Amerikaanse Maria Gaillard een beurs om in Utrecht Nederlandse taal- en letterkunde te studeren. Maria had Nederlandse ouders en sprak de taal heel redelijk. Ze had een studie, waarbij ze niet naar college moest, maar zelf kon bepalen waar ze wel en niet heen ging. Ze reisde veel, want het was haar kans om Europa te leren kennen. In het weekend was het een keer erg warm en Maria stapte in bikini op het platte dak boven de eetzaal. Daar zat ze niet lang, want honorair Catrien Lokker zag het vanuit haar kamer en sommeerde Maria naar binnen te gaan. Zo maar in bikini en dat op de Club. Dat was nog nooit vertoond. Maria wilde weten, waarom dat niet mocht. Het antwoord was, dat in de aangrenzende panden mannen waren, die dat konden zien. Maria was woedend. Ze zei tegen mij: 'Dat komt omdat jullie Hollanders zulke Calvinisten zijn. Jullie hangen zelfs in de badkamer een handdoek over de spiegel om je eigen naaktheid niet te zien.' Dat was haar namelijk in de States verteld. Er moeten op haar universiteit vreemde verhalen over Nederland gedaan zijn. Ze kwam met 1000 stuks tampax, want ze had gehoord, dat die in het Calvinistische Nederland niet verkocht mochten worden.

Met een dies tijdens Maria's verblijf hadden de Corpsleden iets goed te maken. Daarom kwam de studentenweerbaarheid met een ere-wacht die tijdens de receptie voor de deur stond. UVSV- en Corpsleden die naar binnen gingen werden gegroet. Dit fascineerde haar. Om te kijken, of het echt zo was, ging ze de achterdeur uit, liep een blokje om en ging de voordeur weer door naar binnen. Toen ze hoorde, dat de garnizoenscommandant van het garnizoen Utrecht, destijds militair gouverneur genoemd, ook verwacht werd, bleef ze op enige afstand staan om te zien hoe hij ontvangen zou worden. Hij kwam helaas in burger en werd door de wacht niet herkend. Gelukkig werd de wacht snel van deze omissie op de hoogte gesteld, zodat hij bij vertrek wel gegroet werd.

Maria Gaillard fotografeert de erwacht; rechts Maria, links Loek Caspers.

Maria wilde graag een foto van de erwacht maken, maar wijs geworden door het bikini incident vroeg ze eerst toestemming aan Catrien. Het mocht als ze niet alleen ging. Ik ben meegegaan en het werd een prima foto. Ook wij werden gefotografeerd, zodat Maria een bewijsstuk had, om in de States te laten zien. Toen zij in 1952 naar huis terugging, verdeelde ze haar huishoudelijke bezittingen onder de huisbewoonsters, wat heel erg gewaardeerd werd.

Het gebeurde wel meer, dat een buitenlandse studente korter of langer op de Club verbleef. De Engelse Kay Fremantle was afgestudeerd in de kunstgeschiedenis aan de London University. Zij kwam in 1953 naar Utrecht om een proefschrift over het Amsterdamse Paleis te kunnen schrijven. Doordat prof. van Gelder, hoogleraar kunstgeschiedenis een bestuurslid van de UVSV kende, ging ze op de Club wonen. Kay kwam in een cel op zolder. Ze leerde heel snel Nederlands. Op een keer verloor ze haar sleutel. Op de WC hing ze een briefje met de tekst: 'Mijn sleutel is mij kwijt.' Wolly informeerde een paar dagen later: 'Kay, heeft je sleutel je al gevonden?'

In huis waren er ondertussen wel wat veranderingen gekomen. De familie Bruggenwirth vertrok omdat mevrouw Bruggenwirth de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt. In november 1951 kwam Joke Kleinlooh als huishoudster. Zij had een boekhouddiploma, maar hield er niet van de hele dag binnen te zitten. De boekhoudkunde kwam goed van pas, want ze kreeg de administratie van de eetzaal. Toen er in 1954 subsidie kwam, moest van elke maaltijd uitgerekend worden hoeveel gram aardappelen, vlees en groente erin ging. Er moest 75

Joke Kleinlooh met Susan in de tuin bij het beeldje van Magister Paulus; 1953.

gram vlees gegeven worden, om in aanmerking te komen voor die subsidie. In dat soort berekeningen ging erg veel tijd zitten. Doordat Joke Kleinlooh beneden in het woonappartement van de familie Bruggenwirth ging wonen, kwamen drie slaapkamers op zolder aan de tuinkant vrij voor huisbewoonsters. In die periode woonde het grootste aantal meisjes op de Club.

In 1956 was op verzoek van de leden de Club 's avonds tot twaalf uur geopend.

In 1958 werd deze openingstijd teruggebracht tot half elf, maar mocht het na toestemming van de HC later worden.

De eerste grote verbouwing was op de eerste etage, toen een toneelzaal werd gemaakt door van twee grote kamers een zaal te maken. In de almanak van 1957 stond in het verslag over 1956: 'De verbouwing die in maart werd voltooid verrijkte de Club met een modern toneelzaaltje en het zo begeerde HC kamertje.'

In de kerstvacantie van 1957/1958 werd de eetzaal verbouwd en vergroot. De kamers van Joke Kleinlooh werden bij de eetzaal en keuken getrokken. Zij verhuisde hierdoor naar boven en kreeg daar twee kamers. De inwonende dienstbode Corrie kreeg ook een kamer op de eerste verdieping. Daarna werd steeds na vertrek van een huisbewoonster van haar kamer een commissiekamer gemaakt. Kieks Bijleveld, de laatste huisbewoonster, die op de eerste etage woonde, vertrok in 1958 naar de zolder. In het jaarverslag van 1959/1960 stond: 'Met het komen van steeds meer mensen moesten anderen gaan. Op twee na zijn alle huisbewoonsters voor de grote vakantie voor goed vertrokken, waardoor voor de subverenigingen en de verschillende commissies nu eindelijk ruimte is vrijgekomen.'

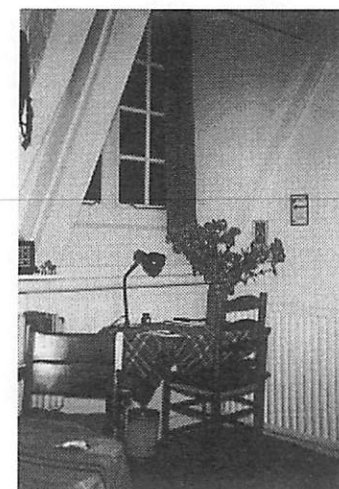

Kamer van Kieks Bijleveld in 1959.

Na een verblijf in Engeland ging ik voorjaar 1962 in het Academisch ziekenhuis in Utrecht werken. Ik had uiteraard geen woonruimte, maar mocht van het bestuur op de Club logeren. Daar woonden toen nog Heleen ten Hoopen en Jeanette Voogd. Mijn oude cel was op dat moment vrij, doordat deze door een tijdelijke commissie gebruikt was. Deze cel spande in mijn laatste jaren op de Club werkelijk de kroon. Ik was opgeschoven naar de laatste cel rechts als je voor het gebouw staat. De piepkleine cel daarnaast werd niet meer verhuurd. Ik heb toen toestemming gekregen om de wand tussen de cel en het celletje weg te laten halen, zodat het een mooie ruimte werd. Met boekenplanken onder het schuine dak, werd het een echte kamer. Het gaf iets vertrouwds om weer terug te zijn. De Dom met elk kwartier het carillon, de bloemenmarkt en de Club. Toen ik enkele maanden later een flat toegewezen kreeg, nam ik met weemoed afscheid. Heleen schreef voor de reünie van oud-huisbewoonsters dat ze nog mijn ontbijtetje en toast, een gewoonte die ik uit Engeland meege-

Kamer van Loek Caspers op zolder; steekraampje te zien.

De andere kant van deze kamer met dakkapel. Van beide cellen was een kamer gemaakt; 1957.

bracht had, kon ruiken. De huur van de overgebleven kamers was toen gestegen tot f 30 in de zomer en f 37.50 in de winter. Heleen zelf vertrok in 1964. De laatste bewoonster was Gerda Hesselink. Zij kwam in 1962 toen Jeanette wegging. Gerda had een kamertje aan de achterkant en studeerde terwijl ze genoot van het gezang van de Tuin Commissie: 'Laat mij nu maar wieden, geef mij maar een schaar'. Ze moest echter in 1965 hoewel ze bijna afgestudeerd was, toch de Club verlaten omdat er op de zolder het weekendcafé gebouwd werd. Van onze oude bekende en zo geliefde zolder was daarna niets meer over.

De UTRECHTSCH E VROUWELIJKE STUDENTEN VEREENIGING, gevestigd te Utrecht, ten deze vertegenwoordigd door haar Bestuur, hierna te noemen, verklaart te hebben verhuurd aan Mejuffrouw *C. J. M. K. K.* hierna te noemen huurster, die rekent te hebben gehuurd en in huur aan te nemen:

de grote voorbomen
in het Clubgebouw van verhuurster, staande en gelegen, Drift 19, te Utrecht, aan partijen volkomen bekend, en waarvan geen nadere omschrijving wordt verlangd.

Deze huur en verhuur is aangegaan voor den tijd van één jaar, ^{1 maand} ~~aanvangende~~ *1 aug.* ~~15 September 1945~~ en ^{1 maand} ~~zoo eindigende~~ *14 Sept.* ~~14 September 1946~~, zulks voor een jaarlijksche huurprijs van f 420. (~~210 per maand~~ *210 per maand*), te betalen aan de fiscus van de Huishoudelijke Commissie van verhuurster, haar gemachtigde of rechtverkriggende, in maandelijksche termijnen, ¹² ~~12~~ van f 35., te betalen aan ^{begin} ~~1~~ van iedere maand ~~en de helft van de maandelijksche som, voor de maand Augustus.~~

Voorts op de navolgende voorwaarden en bedingen:

1. Verhuurster zal de kamer voorzien van vloerbedekking, gordijnen en verlichtingsartikelen, de slaapkamer bovendien van ledikant met matras en kussen en van hangkleurenkast.
2. Huurster heeft 't recht op een redelijk gebruik van gas en electriciteit, waarvoor door haar aan verhuurster, een jaarlijksche vergoeding wordt betaald van tenminste f 26.. (~~12 en 14 s. en 10 s.~~), te voldoen op gelijke wijze en gelijke tijden als de huurpenningen.
3. Huurster zal de kamer van voldoende meubelen voorzien en voorzien houden en daarin of daarvoor geen inboedel of dergelijke openbaar doen verkoopen.
4. Huurster zal de huur noch geheel, noch gedeeltelijk aan derden mogen overdoen of in of aan het gehuurde eenige verandering mogen aanbrengen dan met schriftelijke toestemming van verhuurster.
5. Huurster zal buitengewone reparatiën moeten toelaten zonder deswege op eenige vermindering van huurpenningen of schadevergoeding aanspraak te kunnen maken.
6. Huurster verbindt zich in geval van eindigen der huur of bij voorgenomen verkoop, de kamers gedurende op door verhuurster te bepalen tijden ter bezichtiging open te stellen.
7. Bij gebreke van de voldoening der huurpenningen op een of meer gestelde vervaldagen of binnen 8 dagen daarna of bij niet nakoming der verplichtingen aan huurster bij deze overeenkomst of bij de wet opgelegd, heeft verhuurster het recht de ontbinding der overeenkomst met schadevergoeding te vorderen, zonder dat eenige voorafgaande afvraging of in verzuimstelling zal worden vereischt, als zulende huurster door het enkele verloop van den bepaalden tijd of door het feit zelve der niet nakoming in verzuim of vertreding zijn.

8. Huurster is verplicht bij het eindigen der huur, het gehuurde in goeden staat van onderhoud af te leveren, voor zoover dat onderhoud ten haren laste komt, ruiten daaronder begrepen.
9. Verhuurster is verplicht de kamers en de aangrenzende portalen te onderhouden.
10. Huurster heeft, zich houdend aan de regels van het huis, toestemming bezoek te ontvangen. Deze toestemming kan door verhuurster in door haar te beslissen gevallen, worden ingetrokken.
11. Wanneer huurster zich naar het oordeel van het bestuur van verhuurster zoodanig gedraagt, dat het voortduren van deze overeenkomst in het belang van verhuurster niet oorbaar wordt geacht, is verhuurster gerechtigd, de overeenkomst met inachtneming van een termijn van acht dagen op te zeggen, binnen welken termijn huurster verplicht is, het gehuurde met al het hare ontruimd en verlaten te hebben, terwijl huurster van dien datum af ontslagen is van de verplichting tot voldoening der huur.
12. Partijen moeten voor den 1en Juli overeenkomen over de verlenging van deze overeenkomst. Van een eventuele nieuwe overeenkomst zal een nieuw contract worden gemaakt.
13. Gedurende drie weken in de maand Augustus, door verhuurster te bepalen, zal huurster niet over haar kamer(s) kunnen beschikken, aangezien het clubgebouw dan geheel gesloten is.
14. Voor zoover daarvan bij deze overeenkomst niet is afgeweken, gedragen de partijen zich naar de bepalingen omtrent huur en verhuur in het Burgerlijk Wetboek voorkomende.

Handteekening van de huurster:

Handteekening van de verhuurster:

C. J. M. K. K.
U. V. S. V. G. t. Prae

A. Schuur
U. V. S. V. G. t. Prae

Slotbeschouwing

Nadenkend over het wonen op de Club lijkt het alsof die periode van 1930 - 1965 in verschillende fases verdeeld kan worden. In de jaren dertig woonden er maar weinig leden op de Club. Kort na de oorlog waren er voornamelijk ouderejaars, die hard moesten werken om de verloren gegane jaren in te halen. In de jaren vijftig trokken de bewoonsters veel met elkaar op, maar daarna kwam de fase van de boom, die hoe langer hoe dunner werd. Op mijn verjaardag zomer 1957 waren er volgens de handtekeningen in het boek, dat ik kreeg nog dertien huisbewoonsters; drie jaar later waren het er nog twee.

Op 20 november 1999 werd voor het eerst een reünie van oud-huisbewoonsters gehouden. We begonnen met koffie en cake in de eetzaal en gingen daarna naar de bibliotheek, waar de boeken in afgesloten kasten stonden. Een heel verschil met vroeger. Tegelijkertijd vond de vergadering van de reünistenvereniging plaats. Toen deze aan het eind van de ochtend afgelopen was, werden we door het bestuur van deze vereniging uitgenodigd aanwezig te zijn bij de onthulling van een kunstwerk, dat Sanny den Hartog gemaakt had ter ere van het recente lustrum. Na afloop van deze plechtigheid genoten we van een voortreffelijke lunch. Tegen het eind hiervan kwam het bestuur op bezoek om ons een rondleiding door het gebouw aan te bieden. We zagen toen goed alle veranderingen. Alle kamers op slot, zelfs delen van een gang. Vooral op zolder was het moeilijk om je goed te oriënteren en te reconstrueren waar de eigen kamer geweest was. Dit was eigenlijk alleen mogelijk door het tellen van de dakkapellen.

Er is heel veel veranderd sedert onze studententijd. Onlangs sprak To de Muinck Keizer daarover met haar nichtje Willemijn, die in 1993 bij de UVSV aankwam.

"Ze zit tegenover me in een makkelijke stoel, een coltrui, lange broek, ze duwt lange blonde haren naar achteren en zegt: 'een tijd niet geweest, maar het was druk en ik ben verhuisd.; ik had een geweldige tijd aan de Koningslaan, zou het niet gemist willen hebben, die kamer, die vacantes samen, alles. Maar nu moet ik hard werken. Met vijf meiden zitten we nu in de Twijnstraat, allemaal zijn we bezig met een doctoraalscriptie. Toch gek, dat het Clubleven zo uit je leven verdwijnt.'

'Ik kan het me voorstellen Willemijn. Mies Vermaas en ik woonden met velen op de Club en in die tijd droegen we vele lintjes, maar daarna gingen we van Drift 19 naar Maliebaan 123, toen naar het Servaas Bolwerk 10; er moet dan gewerkt worden, afstuderen!'

'Welke kamer had jij op de Club?'

'Als je voor het gebouw staat de kamer rechts boven op de eerste verdieping.'

'Die grote kamer die nu bestuurskamer is?'

Ze kijkt me met grote ogen van ontzag aan. Haar toon verandert. Ze zegt opeens 'u' en 'tante' tegen mij.

'Woonde u daar, sliep u daar en waar douchte u dan?'

'Douchen, gewoon eens in de veertien dagen thuis, in Bilthoven net als alle anderen. Mijn moeder gaf ook van alles mee op maandag: harde eieren, koud vlees in een jampotje, bloemetjes. Het was 1947 en vele artikelen waren nog op de bon.'

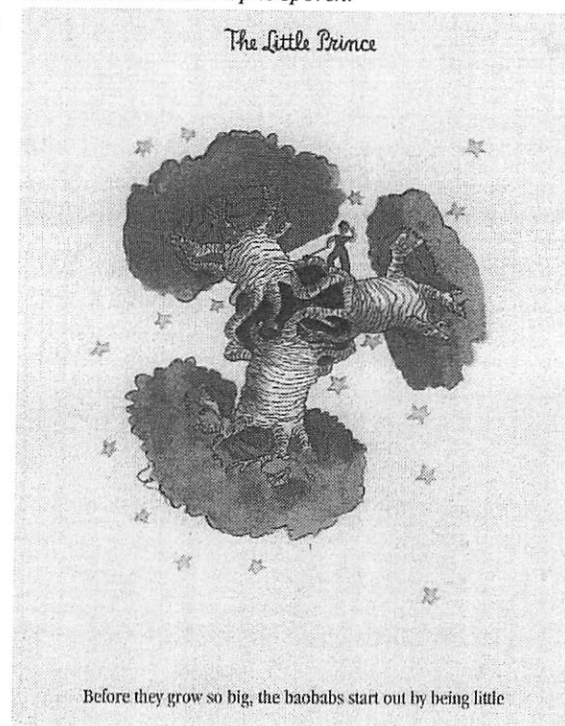
Mijn nichtje kijkt me ongelovig aan en ze blijft zwijgen wanneer ik vertel over regels: om 11 uur 's avonds herenbezoek weg en zo meer. 'We waren conservatief Willemijn, maar wij wilden alles herstellen wat de bezetter ons in de oorlogsjaren verboden had: dragen van baretten en linten en doen en laten wat er in het Moresboek stond. Maar bovenal na al die oorlogsjaren: afstuderen. We vierden het toen

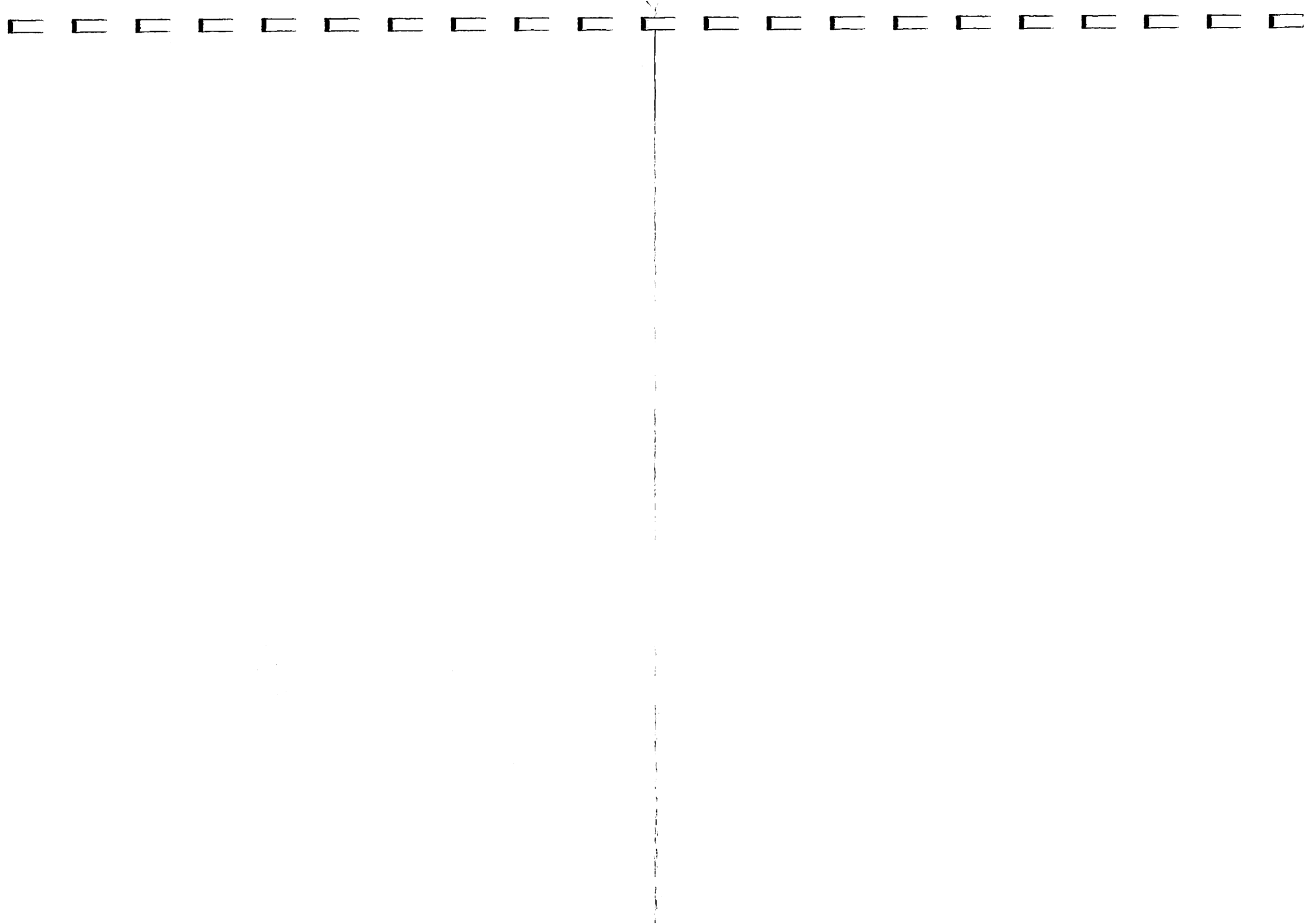
ons hele bestuur afgestudeerd was. En nu nog, Willemijn, wanneer ik jarig ben, komen er vele oude besen, jaargenoten van de UVSV. En bij het jarenlang lesgeven, wat ik deed, speelden ervaringen uit het studentenleven een rol bij alle franje die lesgeven nu eenmaal vraagt.'

'O ja, en jij nog speciaal bedankt voor de avondjurk, die ik van je kreeg; paste precies; ik droeg 'm op een foamparty, big success.'

'Zo zie je, zeg ik lachend, we hebben zelfs nu nog overeenkomsten ondanks vijftig jaren verschil in tijd van het novitaat.'"

Walda Nagel, die het adressenbestand van de reünisten up to date houdt, stuurde ter bemoediging deze kaart nadat ik haar voor de zoveelste keer had gevraagd een oud-huisbewoonster op te sporen.

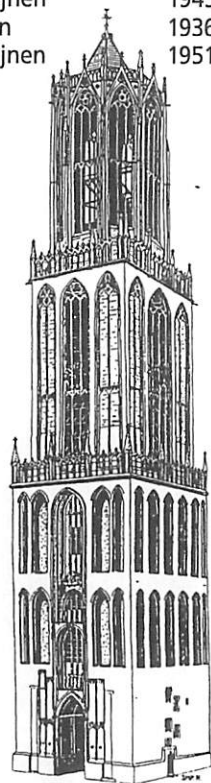

Lijst van Huisbewoonsters 1931 - 1941 en 1945 - 1965

jaar van aankomst	naam	studierichting	wonen op de Club
1940	Ank (A.) Adriani;	rechten	1940 - 1941 en 1945 - 1947
1928	S.J. Alma;	rechten	1931 - 1933
1951	Riet (M.L.) Bakker;	rechten	1956 - 1958
1933	Iet (M.C.) Barbas;	kl. talen/theologie	1934 - 1940
1928	A.M. van Bart;	medicijnen	1932 - 1935
1939	Titie (S.W.) Begemann;	medicijnen	1940 - 1941
1957	Adrienne (A.C.) Boerwinkel;	Nederlands	1958 - 1960
1947	Louke (L.) Boissevain;	rechten	1952 - 1953
1930	A.E.C. Boks;	rechten	1931 - 1934
1930	A.M. Boon Hartsink;	medicijnen	1934 - 1935
1926	C. Borghstijn;	Engels	1932
1939	Hanneke (F.J.) Bosch van Rosenthal;	sociale geografie	1939 - 1940
1949	Madeline (M.M.) de Brauw;	medicijnen	1950 - 1954
1947	Agnes (A.E.) Bruin;	rechten	1950 - 1952
1934	R.H.H. Buitenhuis;	medicijnen	1937 - 1938
1953	Kieks (G.) Bijleveld;	psychologie	1954 - 1960
1947	Reinou (R.J.W.) Carstens;	medicijnen	1949 - 1951
1946	Loek (N.C.) Caspers;	medicijnen	1950 - 1957 en in 1962
1940	C.M. ten Cate;	theologie	1940 - 1941
1929	W.H. Dirkse;	klassieke talen	1933 - 1936
1955	Elisabeth van Dongen;	medicijnen	1957 - 1958
1947	Amena (A.D.) Donker;	medicijnen	1948 - 1950
1934	A. Dresselhuys;	rechten	1935 - 1936
1937	M. Dros;	rechten	1937 - 1938
1939	Selma Dudok de Wit;	biologie	1940 - 1941
1947	Pin (M.G.J.) Dijkman;	rechten	1952 - 1953
1938	A. Dijkhoorn;	rechten	1938 - 1939
1941	Riek (H.N.J.) Elzenga;	rechten	1945 - 1947
1929	J.Ph. Feikema;	rechten	1932 - 1934
1938	Fiet (S.M.) Ferman;	rechten	1938 - 1939
	Kay (K.D.H.) Fremantle;		1953 - 1955
1945	Ernestine Frenkel;	medicijnen	1945 - 1946
1939	Tilie (K.) Frenkel;	medicijnen	1940 - 1941 en 1945 - 1946
	Maria Gaillard;	Nederlands	1950 - 1952
1947	Lite (L.J.) van Giessen ;	psychologie/rechten	1954 - 1956
1937	Cocky (C.E.) Giltay;	rechten	1937 - 1940
1948	Bets (E.A.) Goettsch;	rechten	1953 - 1957

1930	E.M. Graf;	biologie	1932
1953	Sonja Grootkerk;	rechten	1955 - 1959
1945	Mariet (M.M.W.) van Haaften;	rechten	1950 - 1951
1933	Bertha (E.A.) Haars;	rechten	1936 - 1937
1926	G.H. Hardick;	farmacie	1931 - 1932
1956	Gerda (G.H.) Hesselink;	klassieke talen	1962 - 1965
1941	Reina (R.E.) van Heukelom;	rechten	1945 - 1948
1932	C.J. le Heux;	rechten	1933 - 1934
1931	J.G. Hol;	medicijnen	1933 - 1936
1954	Heleen (H.) ten Hoopen;	sociale geografie	1956 - 1964
1936	Anneke (A.G.) Hijink;	rechten	1938 - 1939
1935	B.H. Hijmans;	psychologie	1935 - 1936
1931	Cateautje (C.) s'Jacob;	Nederlands	1935 - 1937
1933	Bep (E.J.) de Jong Saakes;	rechten	1935 - 1938
1949	Lide (A.G.W.W.) Kappelle;	medicijnen	1952 - 1955
1957	Ankie (A.M.) Klaassen;	rechten/Spaans	1958 - 1960
1955	Joke (J.H.) Klaassen;	medicijnen	1957 - 1958
1941	Mieke (M.E.) Koomans;	sociale geografie	1945 - 1948
1938	K. Kranendonk;	farmacie	1939 - 1940
1936	Truus (G.J.L.) Kromsig;	medicijnen	1936 - 1938
1946	Ada (A.A.) van Leeuwen;	theologie	1948 - 1950
1941	Eveline (A.E.) van Lennep;	Spaans	1945 - 1946
1932	G.J. Lindeboom;	tandheelkunde	1934 - 1937
1945	Martijn (N.M.) Lodder;	rechten	1945 - 1946
1939	Catrien (C.) Lokker;	fysische geografie	1947 - 1951
1947	Pita (P.) Meijer;	tandheelkunde	1948 - 1950
1940	Ans (C.A.) Meijering;	filosofie	1940 - 1941
1956	Freddy (F.B.) Meijwes;	farmacie	1957 - 1958
1947	Janna Middendorp;	medicijnen	1948 - 1952
1941	To (C.J.) de Muinck Keizer;	sociale geografie	1945 - 1949
1947	Mab (M.E.) Mulder;	kunstgeschiedenis	1958 - 1959
1949	Frouwkje Nettinga;	medicijnen	1951 - 1954
1937	Greet (M.M.) van Nieuwenhuizen;	rechten	1937 - 1939
1935	Cathy (C.C.) Nolen;	rechten	1937 - 1939
1937	Dieneke (G.) Nolst Trenité;	filosofie	1937 - 1939
1953	Jelly (J.J.W.) van der Oest;	sociologie	1954 - 1958
1941	Jet (H.J.) Offerhaus;	sociale geografie	1947 - 1949
1949	Mila (H.M.) van Oosterhout;	medicijnen	1952 - 1956
1945	Lidy (A.J.Th) Oud;	rechten	1948 - 1951
1939	Tuja (G.M.) Plas;	medicijnen	1939 - 1941
1957	Jeanette (J.C.C.) Prins;	rechten	1958 - 1960
1945	Arda (G.H.L.) Reinhold;	diergeneeskunde	1948 - 1950
1942	Jacqueline (A.C.J.) Rodenburg;	medicijnen	1945 - 1948
1939	Marietje (M.M.V.) van Schaick;	letteren	1940 - 1941
1951	Ina (W.R.) Schlingemann;	psychologie	1951 - 1955
1954	Marieke (M.H.) Scholten;	sociologie	1957 - 1958
1937	A.J. Schouten;	medicijnen	1940 - 1941
1957	Marjon (H.M.) Schregardus;	kunstgeschiedenis	1958 - 1960

1948	Gerda (G.) van Schuppen;	medicijnen	1952 - 1956
1927	G.J. Sjollema;	rechten	1931 - 1932
1945	Ans (A.N.) Splinter;	rechten	1949 - 1951
1949	Annemie (J.W.) Stheeman;	biologie/sociologie	1951 - 1956
1954	Sypke Stheeman;	Spaans	1955 - 1958
1947	Wolly (A.G.W.) den Tex;	geschiedenis	1950 - 1957
1942	Wies (L.M.G.) Thies;	rechten	1945 - 1947
1945	Antoinette Top;	wis- en natuurkunde	1947 - 1949
1929	M.W. Tuinzing;	medicijnen	1931 - 1933
1941	Mies (W.S.) Vermaas;	medicijnen	1945 - 1948
1950	Greetje (G.J.) Vermeulen;	rechten	1952 - 1955
1930	W.A. Vinke;	rechten	1933 - 1935
1937	Catrien (C.) de Vos van Steenwijk;	kunstgeschiedenis	1939 - 1940
1945	Iet (E.) Voûte;	farmacie	1946 - 1947
1954	Jeanette Voogd;	medicijnen	1956 - 1962
1946	Geerte de Vries;	Nederlands	1948 - 1953
1939	Han (J.C.) Waiboer;	rechten	1939 - 1940
1951	Gwen Waller;	psychologie	1955 - 1958
1931	L. Weevers;	medicijnen	1932 - 1933
1949	Hanneke (J.) Wentink;	medicijnen	1949 - 1955
1942	Toos (J.) Wouters;	medicijnen	1945 - 1948
1934	Th. M.J. van Zinnicq Bergmann;	rechten	1936 - 1937
1950	Hermien Zoethout;	medicijnen	1951 - 1954

Geraadpleegde bronnen:

Universiteitsmuseum: de UVSV almanakken
van 1931 - 1941 en 1946 - 1966

Verantwoording van de foto's:

Alle zwart-wit foto's zijn uit particuliere verzamelingen.
De kleurenfoto's zijn gemaakt door Hanneke Wentink
op 20 november 1999.

